

zijn. Verder besluit GROSSER, dat practisch de dag der ovulatie steeds ook die der inseminatie en die der bevruchtende cohabitatie is. Tot aan de implantatie zouden dan ongeveer 10 dagen verlopen (tuba 7, uterus 3 dagen). Een bevrucht, maar nog niet geïmplanteerd, ei zou de in aantocht zijnde menstruatie reeds kunnen doen uitblijven. Mogelijk kan een cohabitatie een vroege, of een late (twee in één intermenstruum) ovulatie te voorschijn roepen.

CHR. VAN GELDEREN.

Verband tusschen het Golgi-net (rete endoceleulare) en de verrichtingen der cel. — In den laatsten tijd wordt door den histoloog hernieuwde aandacht aan het rete endocellulare gewijd. Dikwijls wordt het gelijktijdig met de mitochondrina der cel onderzocht, waarbij gebleken is, dat deze bestanddeelen onafhankelijk van elkaar liggen. G. JASSWOIN publiceert thans in het *Zeitschr. f. Zellforschung und mikr. Anat.* Bnd. 2. 1925. bldz. 741 een onderzoek over vitale kleuring bij kikvorsch en triton. Na inspuiting van de dieren met lithium-carmijn of neo-trypaanblauw blijkt de zeer verdunde kleurstof in de GOLGI-netten van het nier-epitheel neergeslagen te worden. Van den tijd, welke sedert de inspuiting verlopen is, hangt het af, of het GOLGI-net reeds aan den kant van het lumen, dus supranucleair of naar den kant van de bloedvaten, infranucleair, gelegen is. Het GOLGI-net ondergaat dus een verplaatsing naarmate de resorptie geschiedt. Worden stoffen uit het lumen der nierkanaaltjes opgenomen, dan ligt het GOLGI-net aanvankelijk naar deze zijde gericht.

Een verplaatsing van het GOLGI-net is door denzelfden schrijver ook bij de emailcellen vóór de vorming van het glazuur waargenomen (*Quart. Journ. micr. science*, 69, 1924).

M. A. VAN HERWERDEN.

Oorzaak en behandeling van het stotteren. — In het *Archiv für Psychiatrie und Nervenkrankheiten*, Bd. 72, H. 1 wijdt W. E. SCRIPTURE beschouwingen aan dit onderwerp. Op grond van zijn phonographische onderzoekingen, waarbij ook in het bijzonder aandacht is gewijd aan de melodie, waarop door normalen, stotteraars en door lijdens aan aandoeningen van het zenuwstelsel gesproken wordt, komt schrijver tot de slotsom, dat men bij het stotteren niet met een aandoening van het zenuwstelsel te maken heeft. Bedoeld schijnt te zijn een aandoening van z.g. organischen aard. Tot zoover is het betoog niet meer dan een bevestiging van bekende zaken, doch nu ziet de schrijver verder in het stotteren een uiting van een minderwaardigheidsneurose. De eenigszins belachelijke wijze van spreken gebruikt de lijder om zijn medemenschen van zich af te keeren. De monotonie van de stotterende spraak, die er een eenigszins melancholiek karakter aan geeft, is met deze opvatting in overeenstemming. De — overigens ook reeds lang bekende en toegepaste — psychische behandeling wordt hiermee op hechten bodem geplaatst. Naast andere behandelingswijzen wordt de psycho-analytische genoemd. Tenslotte vermeldt